

Set i mitja del matí, observo llum provinent de l'exterior que passa pels orificis de la persiana. Allargo la mà per agafar les ulleres de la tauleta de nit, per a posteriorment aixecar la persiana i obrir la finestra per sentir l'aire fresc acariciar el meu rostre. Aquest moment és difícil de descriure, un cúmul de sensacions s'intercanvien instantàneament, el pànic i la desesperació predominen i recorren el meu cos octogenari.

De sobte, piquen a la porta i sense resposta entra l'amargor personificada en una noia jove sense ganes de treballar. Treu la roba que ha decidit que em ficaré el dia d'avui i amb un crit acompanyat d'un cop de porta, m'ordena que em vesteixi.

Després de l'esmorzar, si es que es pot anomenar així, he decidit anar a la bitaca que hi ha al cantó de la sala per llegir el diari que a la vegada se'm fa monòton, ja que porto llegint les mateixes frases per tres anys.

Al cap i a la fi, això és el pa de cada dia en aquesta mena de presó que s'amaga darrere del nom de residència. Em reconforta saber que queda menys per sortir, tot i que sigui dins d'una caixa de fusta.